

ÉLJÜK az IGÉT!

ÉLETIGE: 2017 d e c e m b e r hóban : (Jn. 3,16)

1Áldott a Gyermekek, áldott az Anya, Te is légy áldott ezen a Karácsonyon!

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.”

Tematizálás. Hadd beszéljek nektek Isten szeretetéről. Sokan szegezték már nekem: Hol van az Isten, s hol van az Ő szeretete? Hogyan engedheti meg, hogy ez és ez... a szörnyűség megtörténhessen? S ha Ő irányít mindent, miért nem lép közbe, hogy mindaz, ami igazságtalanság, pl. az ártatlanok szenvedése - megtörténhessen?! - Hát bizony Istenről – a hittani ismeretekben - annyi szépet állítunk, hogy például: Ő maga a Szeretet, akkor hol látható ez? - Most Isten szeretetéről mégis beszélni akarok, mert - a látszat ellenére - Isten: a valóság. Ő az, aki VAN. Ő maga a létezés, s annak forrása. A lét pedig jó, szép, igaz és szent. – „Isten a szeretet” (I.Jn. 4,10) – mondja az Írás, s aki hisz az Írásnak, az hisz Istenben. Nem a belátásomra építke, hanem az Írásra. Ebből indulok ki. Isten a szeretet. Szeretéből alkotta a mindenséget, túlsorduló szeretetből. Nemcsak azt kell hinnem Istenben – ha hinni akarok, hogy Ő létezik, hanem azt is, hogy ő az Örök Jóság. Jóságának túlsorduló szeretetéből alkotta meg a mindenséget a csillagok milliárdjaival együtt, s benne az embert: Téged és engem, mint a teremtés csúcását, koronáját. Belém lehelte Lelkét, egy isteni szikrát ültetett belém, s azt mondta, hogy uralkodjak a természetben. Kezdem a saját természetemen, de gondozzam, ápoljam a rám bízott világot is, mert ő elutazik messzire. Ezt olvassuk Jézus példabeszédében. „Éppen úgy, mint az idegenbe készülõ ember, aki otthagyja házat és szolgálóra bízva vezetését, mindegyiknek kijelöli a maga feladatát, a kapusnak is megparancsolja, hogy virrasszon”. (Mk13,34)) Az ember – látszólag Isten nélkül él – de ez csak látszat:Része a próbatételnek, miszerint: visszatér majd a háziúr, a gazda, a Mester, a tulajdonos – és elszámoltat. Tehát az ember kapott egy megbízatást, önrendelkezést, mintegy gyakorlóteret szabad akaratának. Nagy kitüntetés a Teremtõ részérõl az ember felé: Ezt emberi méltóságnak nevezzük. Isten szeretetének jele szabad teremtménye iránt.

Téma.- Szabad akaratot, döntési jogot, önrendelkezést, s szabad mozgási teret kaptunk Teremtõnkõl. Ettõl fogva **Isten nem szól bele az események folyásába:Autonómiát kaptunk: Lehet vele élni és visszaélni.** A Biblia beszámol arról, hogy az ember, mihelyt szabad akaratának tudatára ébredt, visszaélt szabadságával, elbukott a próbában, s kegyvesztett lett. Ez lett helytelen döntésének következménye. Népiesen ezt így mondják: Amit főztél, azt egyed meg. – Már most kérdezhetnénk? Miért engedte meg Isten, hogy az ember elbukjon? Meg egyáltalán: Miért tette próbára az embert? - Nehéz a válasz:Talán azért, mert Ő is szabad minden cselekedetében, amibõl aztán adott az embernek is, tehát Ő is szabadon cselekszik. Ugyanakkor szabad cselekvése egy nagyszerû projekt, elgondolás, terv. Egy teljesített próbatétel ellenében, dicsõséges és kiváló jutalmat akar adni. De szeretetének van egy másik titka is. mert méltóságra, dicsõségre, tisztességre, kitüntetésre, jutalomra, boldogságra akarja felemelni az emberi lényt. Meg akarja jutalmazni a gyõztesek jutalmával. De ehhez kér egy közremûködést, egy gyõztesen megvívott harcot – a földi élet próbatételében. Minden szellemi lénynek próbatételre kell átmennie. A helyes szabad döntések végkifutásának eredménye a hervadhatatlan koszorú, az örök élet koronája. Gondoljunk csak Pál apostol szavaira: „A jó harcot megharcolam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam. Készen vár az igazság gyõzelmi koszorúja, amelyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja eljövételét.” (Tim. 4,7). Már ott kezdõdik a harc, hogy ezt, az Istentõl elem nyújtott, fentebb vázolt pályázatot, hittel fogadom-e (?) Mintha csak mondaná az Úr: Fogadd el, és nyerd meg! Ezért adtam neked az életet. Viszont ez a próbatétellel a földi élet sorozatos próbatételei között valósulhat meg. Ne rettenj meg, s ne botránkozzál meg az életben látható anomáliákon! –Ezután elindul a próbaidõ órája, s történik az elsõ helytelen döntés, s a teremtés koronájának koronája lezuhan a földre (vele az emberrel). „Arcod veritékével eszed kenyeredet, amíg vissza nem térsz a földbe, amibõl lettél. Mert por vagy és a porba térsz vissza.” (Ter. 3,19)) Ez bukásunk története, jól ismert dolgok, de gyakorta át kell újra és újra gondolnunk, és élnünk. Az „Ádám” (földbõl való) - mi vagyunk,s ép ezért nekünk kell hánykolódnunk a helyes és helytelen döntések között, szinte naponta. Az elsõ ember bukása, na és a mi bukásaink is, az egész teremtés rendjét rendítették meg. Innen erednek a mérhetetlenül nyomorult helyzetek a borzadályok, melynek láttán nekem szegeznek a kérdést: Hogyan engedheti ezt meg az Úr?! Vajon Isten hibája az, ha az ember gonoszul cselekszik? A Szent (Isten) vétkezik?! - A bûnös (az ember) pedig ártatlan?! Ez már a szemtelenség netovábbja! Felháborító pimaszság és a felelõsség összekeverése. A szabadsággal való visszaélés nyomán minden szép isteni projekt összeomlott, (emberileg szólva). – Ahogy Jézus prófétai tekintetével sírt Jeruzsálem romjai fölött, úgy fájlalta a mennyei Atya is az ember vesztét: Mert – tulajdonképpen szerette az embert és szereti most is. : Még romjaiban is. Aki sír, az szeret. Isten igenis jó, Ő az Örök Jóság és szeretete könyörületre hajlik. Könyörülete arra indítja, hogy megmentse eredeti tervét

az emberrel. Az Ellenoldal, a sötétség szelleme ugyanakkor grasszál, elhatalmasodik a világban:Ködösít és csábít, csapdát állít fel és kinevet, főleg, ha beleesel. Teljes tönkretételede fárad. De megnyomorít, öl, pusztít, s szégyenbe, romlásba akarja dönteni a világegyetem egészét is. Közben Isten hallgat, nem csap oda, önmagát, hatalmát mélyen elrejtí, biblikusan mondva „messzire elutazott.” A próbaidő, amíg tart, ebben a látszólagos távollétben folyik, amíg csak az Úr által meghatározott idő el nem érkezik. Csak a hitben élők őrzik ezt a hit-titkot, s sóhajtozva imádkozzák: „jőjjön el az országod, legyen meg az akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” (Mt6,10) Ez a szent ismeret szívükben, hogy a „Mester visszatér”, élteti Isten igaz népét. Naponta imádkozzák: – nyilván azért mert meg nem érkezett el, csak eljövendő. A gonosz látványok őket a várakozás vágyára ébresztik, s növelik a virrasztásban való hűséget. De Isten mentő akciót „szervez” az ember megmentéséért. Mintegy saját magát, Fiát, akibe önmagát lehelte bele, az Igét, aki „testté lett” (Jn.1,1) és „közöttünk élt” (Jn.1,14), Jézust küldi el – egy hozzánk hasonló, számunkra elérhető testben. Kisgyermekként jön közénk., Körüljár - cselekedvén:Gyógyít, szeret, tanít. Hirdeti és kihirdeti a pályázatot, s a mennyei pályadíjat: az örök életet. A gonoszság és az Örök Jóság követe között bekövetkezik az összeütközés. Az Örök Igazság és Jóság, egy igazságtalan ítélet nyomán borzadályt keltő kivégzésre juttatja Isten Országának Nagykövetét.. – Isten csak ennyire szól bele az események folyásába: Sehogyan. Jézust, a hön szeretett Fiút, hangos kiáltásai ellenére is, hagyja brutális kínok között meghalni. Hát ezt miért engedte meg az Isten?! (Érdekes, ezt a kérdést még senki így nem tette fel nekem.) A választ a mai életige adja meg: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.”

Akció-program. -Mert Isten terve az volt, hogy szeretetét irántunk bebizonyítsa Fia halálával. Az Úr halála ugyanis a mi elvetemültségeinknek kivetítése. Tehát ez a másik üzenet: Hogy felismerjük a bűn borzalmas valóságát, annak mélységét. Vegyük észre:Ezt csináltuk mi! Ehhez „jól” értünk!:Mindennel visszaélni! - Az Úr Jézus, amikor elszenvedi aminket terhelő fenytiket, akkor leveszi vállainkról büntetésünk nyomását, s fellelegezhetünk, megszabadulhatunk lelkiismeretünk terheitől. A próbaidő viszont még tart. A gonoszságától megszabadult ember mindent Jézusnak köszönhet, még azt is, hogy képessé válik sorra, rendre: helyesen dönteni. A hit első helyes döntése után jönnek és jöhetnek a hitszerinti élet helyes döntései. Isten szeretete pedig kiárad szívünkbe a Szentlélek által, hogy ezentúl helyes döntéseink nyomán, mely a Szentlélekből fakad, elnyerjük az ígérethez helyezett felülmúlhatatlan jutalmat. Erről beszél Pál is: „A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.” (Róm. 5, 5.) Isten fel akart karolni minket, s most - szeretetének jeleként – Fián keresztül ezt meg is tette. – Eljött közénk, hogy célba vegye szívünket, s hogy belsőleg megérintsen. Elhozta Isten szeretetét és azt mondja: Ne félj! Ne ütközz meg a szörnyűségek láttán. Isten mindezeket csak ideiglenesen engedi meg, nem tart örökké a gonoszság uralma. Elérkezik az Isten Ország. S ha ezt hittel fogadod, ez már ma elérkezik bensődbe, mint messiási korszak a szívedbe, mint a jövő Isten Országának ígérete, mélyen elrejtve - előzetesben, előízben.

Tanúságtétel. –Régi, gyerekkori történetet idézett fel emlékezetemben az Úr, de a mai téma kicsalagatta az őseleteket és ásatásokat gyermekkoromból. A történet arról szól, hogy szüleim több napra elutaztak, valami közös programra, s öcsém és én így egyedül maradtunk otthon. Mondani szokás:Elementek a cicák, cincognak az egerek. Hát mi aztán csináltunk valamit! Feldúltuk az egész lakást. A hálószobában párnaháború dúlt, közben egy két lekváros üveg és befőtt le is huppant a padlóra. Placcs! A dunyhák sem bírták a „kiképzést” Némelyik széteresztette tollait, s megpihenni:Rászálltak a befőttekre és üvegcserepekre. A konyhában pedig nagy főzés folyt. Tarka babot főztünk levesnek, 10 centis nokedlival: Így sikeredett. Mind nyers maradt. De a füsttől látni sem lehetett: A bab részben nyers és kemény maradt, másik része lekozmált, odaégett. A palacsinta csupa kulimász volt, jól lehetett volna vele ragasztani. Játékkal tele a föld , mi pedig az ágy alatt tengeraltjárósdít játszottunk. Ekkor nyílik az ajtó, s belép édesanyám:Összecsapja a kezét:Ahogyan illik egy anyának:Szertartásosan. „Istenem,hát itt mi folyik!” Bújunk ki az ágy alól, hogy hogyan - nem írom le:Egy pofon innen, egy pofon onnan. Te vén számár,- szól hozzám - legalább neked lett volna eszed! –Hát így lehet titeket itt hagyni?! Csak tegye ki az ember a lábát, máris felfogatjátok a lakást! - Itt úszik minden, csupa kosz, s lépni sem lehet! Ti aztán, díszmadarak,... gyerünk rendet teremteni! Csak nagyon kicsit színeztem ki, de ami megtörtént, meg-nem történté senki sem tudja tenni. S mintha az emberiség is a felügyelet érzésének hiányában így dobná el a súlykot. Mégis az anya is, na és Isten is, az ő rakoncátlan háza népe számára megmarad gyermekeinek aggódó, szerető szülője.

Igei ima. – Uram Istenem! Felügyeld a szívemet, hogy el ne rakoncátlankodjam! Szívesen veszem, ha rám szólsz, s intesz, korholsz és feddesz. Jóságod indít erre. Bár nem látlak, nem is láttalak direkt módon, de hiszem, hogy kedves Arcodat majd egyszer szemlélhetem, melynek tükrében önmagamat is megtalálhatom. Ámen.

Levelesláda.

Minden kedves Nővéremnek és Fivéremnek kívánok áldott Karácsonyt és boldog Újévet!
Imádságos szeretettel:Károly, Karcsi atya, testvér.